

DE

CADAVERIBVS
SANGVISVGIS
Von denen so genannten Bampyren
oder Menschen-Säugern.

QVAM

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DOMINO

GVILIELMO HENRICO

DVCE SAXONIAE, JVLIIACI, CLIVIAE, MONTIVM,
ANGARIAE, WESTPHALIAE ET RELIQA,

AMPLISSIMÆ FACVLTATIS PHILOSOPHICÆ

CONSENSV,

BENEVOLAE ERVDITORVM DISQVISITIONI

SVBMITTVNT

PRÆSES

JOHANNES CHRISTIANVS Stocff,

PHILOSOPHIÆ ET MEDICINÆ DOCTOR,

ET

RESPONDENS

JOHANNES GVILIELMVS Nöbling,

LEV TENBERGA - SCHWARTZBURGICVS,

PHILOSOPHIÆ ET SACRARVM LITTERARVM CVLTOR.

DIE XIII MAII. M DCC XXXII.

Poconias quod sis seEtatus
strenuus artes
E cathedrâ doctô pignore, Amice!
probas
Quapropter de illô totô Tibi pectore grator,
Purpura mox cingat tempora docta, vocens.

Ita

Doctissimo, Domino KOPPIO,

Fautori suo æstumatissimo

applaudēbat

PRÆSES.

I. N. J.

§. I.

Errarum orbem pervagatur fama, homines quosdam mortuos, vivos læfisse, & trucidasse, sanguinis exsuctione. Cum vero quidam credulitate ducti, alii verò argumentis ferè probabilibus innixi, historiæ illi fidem perhibuerint, quid de illâ sentiendum, paucis persequemur.

§. II.

Quæ de Vampyris circumfertur relatio, hujus est tenoris: Ex Serviâ fama exiit, illic locorum homines jugulari à quibusdam defunctis, qui clausis & illæsis sepulchris, ad

A 2

cognatos

cognatos superstites, & alios ingressi, illos sanguinis exsuctione trucidaverint. Ne alii eundem in se ab his impetum experirentur, locorum incolas, consilio inito, demortuorum suspectorum sepulchra aperuisse, & de mortuis truculentis supplicium sumisse, ferunt. In effoso autem ejusmodi cadavere, ne vestigium quidem putredinis, vel corruptionis, inventum fuisse, sanguinem ferè floridum ex ore, naribus, auribus & oculis effluxisse, imò vestes ferales sanguine, recenti simili, contaminatas fuisse, ungues digitorum manuum & pedum decidisse, novos vero provenisse, narrant. Inde suspicatos, ejusmodi demortuum Vampyrum esse, mox capitis de eo sumsisse supplicium, paloque cor ejus trajecisse, quo facto, Vampyrum ingentem edidisse clamorem, sanguinemque effudisse copiosum, ferunt; Tum statim cadaver Vampyri, igni immisum, in cineres convertisse, quos sepulchro commiserint. Dictis addunt, cadaveribus hominum, a Vampyris læforum & interemtorum, similem truculentiam communicatam esse; Imò Vampyrum quendam non solum homines, sed etiam bruta invasisse, & sanguinis exsuctione occidisse, eorumque, qui carnibus illorum vescabantur, cadavera etiam sangvisuga evasisse. Hinc Medwedix, trium mensium spatio, XVII. variæ ætatis homines morti succubuisse, quorum quidam nullo obruti morbo, præteritis duobus, ad summum tribus diebus, supremum vitæ obierint diem. Idem accidisse foeminae cuidam, quæ, etsi salva atque incolumis cubitum iverit, nocte mediâ, expergefata anxie vociferata, & conquesta, Slavi cujusdam filium, novem ante septimanas extinctum, suis innixum humeris, sibi spiritum interclusisse; Tum eam majorem, singulos in dies, pectoris sensisse dolorem, atque post triduum vitam cum morte commutasse, dicitur. Aperitis vero suspectorum cadaverum sepulchris, foeminam aliam annos viginti natam, duosque ante menses triduanâ ægritudine,

tudine, vivis exemptam, incorruptam adhuc inventam esse, quæ cum adhuc in vivis esset, edisseruit adstantibus, Vampyri cujusdam sanguine se illevisse, quâ de causâ etiam Vampyris annumerata fuerit. Hujus cadaveris thoracem cum secando aperirent, copiam sanguinis extravasati, recenti similis, observatam, corde, pulmonibus, hepate, liene, ventriculo, & intestinis nondum corruptis, sed integris adhuc existentibus, cuticulam vero in pedibus pariter ac in manibus, cum unguibus sponte decidisse, novos vero ungues, quorum sub tegmine sanguinis color apparebat, visos, ferunt. Insuper inventum infantem octo dierum, post nonagesimum à sepulturâ diem, cujus thorace sectione aperto, hujus pariter & cordis cavitatem, sanguine fere recenti repletam, novos in manibus & pedibus ungues, cerebrum vero mollius, & materiæ concoctæ simile, animadversa fuisse, memorant. Præter dicta cadavera, alia quædam incorrupta inventa dicuntur, quæ integrum emiserint sanguinem, & præter pilos, qui in barbâ, aliisque locis procreverint, novos etiam ungues, prioribus cum cuticulâ depositis, habuerint; Ab his contra cadaveribus non ita pridem terræ immisissis, illisque prope adjacentibus, vel ex parte, vel ex toto corruptis. Inter hæc vero omnia maxime memorabile esse, alia duo cadavera effosa; non solum incorrupta, verum etiam, præter thoracis cavitatem, repletam sanguine ferè recenti, in ventriculo quoque haud exiguam ejus copiam animadversam esse, tradunt. Quin imò Slavum quendam proximâ, quæ ipsius secuta humationem, nocte, ad relictam venisse uxorem, ac non secus, quàm, cum in vivis esset, cum eâ coivisse, semenque, sed frigidum, in matricem immisisse, hanc vero inde imprægnatam, elapsis XL. septimanis, enixam esse foetum, pueri quidam formam, sed sine membris ferentem,

tem, qui instar crudæ & informis carnis, tres post dies farci-
minis induisse formam, referunt, vel potius garriunt.

§. III.

Ex iis, quæ ad historiam illam spectant, recensitis, satis
liquet, actiones & effectus hominum viventium, de mortuis
prædicari. Motus enim ejusmodi cadaverum, suctiones,
vociferatio, coitus cum uxore, vitam supponunt partium
organicarum, quarum actiones ad effectus illos necessario
requiruntur. Hinc respectu recensitorum effectuum, de ho-
minibus mortuis, vita superstes asseritur. A vitâ autem
quæ dependent actiones, mortuo minime competunt cor-
pori. In morte enim plenaria fit cessatio omnium actio-
num, partium corporis organicarum. Qui itaque credu-
litate ducti, fidem illi dederunt relationi, mortuos homines
pro vivis reputant. Ast vero ecquis non animadvertit
evidentem contradictionem? Valet etiam hîc Philosopho-
rum πολυθρύλλητον: *Impossibile est, idem simul esse & non esse.*

§. IV.

Interim tamen, quibusdam in relatione recensitis
effectibus fidem & veritatem non penitus denegamus.
Cadavera enim quædam, elapsis jam aliquot ab huma-
tione mensibus, effossa, nulla putredinis vestigia secum ges-
sisse, imo sanguinem, recenti similem, ex naribus, oculis
& auribus effluxisse, pilos notabile cepisse incrementum,
ungves novos provenisse, effectus non solum posibles esse,
concedimus, sed etiam ex causis naturalibus explicare
conamur, modo liceret, regionis illius indolem & naturam
exquirere. Et optandum esset, ut etiam relatio terræ illius
condi-

conditionem notam facere non omisisset. Interim multâ
constat experienciâ, sepulchra petrosa, vel in terrâ argilla-
cea aut nitrosa effossa, a putrefactionis labe diutiùs conser-
vare cadavera. Et, si relationibus eorum, qui Hungariæ
& imprimis Serviæ regiones peragrarunt, aliqua est habenda
fides, terra istis in regionibus, non ad eò contraria est
cadaverum incorruptibilitati, licet non in omnibus cadave-
ribus putrefactionis terminus æque diu prorogetur. Multum
enim facit huc tum sanguinis & reliquorum in cadaveribus hu-
morum conditio, tum etiam firmitas & soliditas fibrarum
sive partium solidarum diversa. Non ergo est, quod mireris,
haud pauca hominum cadavera illis in terris adhuc integra
& incorrupta fuisse deprehensa. Nec in prodigium trahi
meretur, cadavera illa, elapsis jam aliquot mensibus, post
humationem, verum habuisse sanguinem. Si enim integra
cadaverum corpora putrefactionis & corruptionis ferè omnis
adhuc expertia, sunt deprehensa, non videmus, cur non
futura quædam terra fuerat possit

§. V.

Nec de pilorum incremento, & novorum ungvium
proventu dubitamus. Si enim in ungvium & pilorum ma-
teriam inquirimus, deprehendimus, pilos pariter ac ungvies
coctos, gelatinam dare, prout id notavit *junior Helmontius*.
Hinc inde concludimus, pilos pariter ac ungvies, a simili nu-
triri & augeri materiâ, a succo nempe glutinoso, sive a sero,
viscosiori, oleositate terræ subtili pollente. Cum itaque
succus ille pilorum & ungvium nutritus, in demortuo-
rum cadaveribus residuus, non statim corruptus fuerit,
materiam præbuit, ut in demortuis pili procreescere,
& novi ungvies provenire potuerint. Pertinent huc,
quæ

quæ leguntur in Illustris ac Magnifici D. D. Baieri, Medicinæ Professoris Altorfini Primarii, longè celeberrimi, Dissertatione elegantissimâ de capillis. Probabile omnino est scripsit excellentissimus Vir, *residuam seri alimentaris circa glandulas subcutaneas quantitatem, post animæ discessum à corpore, non statim corumpi, sed intestino ætheris motu, ac turgescentiâ agitatum, naturalem pilorum accretionem, si non continuare, saltim ad tempus imitari posse: Simili præsertim modò ac videmus casâs ac hûmi stratas arbores quandoque folia protrudere, & aliquamdiu revirescere. Conf. clarissimi Georg. Franci de Frænckenau οὐρολογία curiosa.*

§. VI.

Sanguinem verò extravasatum, imò non solum ex ore & naribus, sed etiam ex oculis & auribus effluentem, pro certo criterio turgescentiæ sanguinis, & jundum inchoantis motus in se, si forsitan diutius sibi reliquissent ejusmodi cadaver, hujus corruptionem & putredinem indies auctam deprehendissent. Si enim ex ore & naribus tantum effluxisset sanguis, & quidem floridus, tunc magis suspicio de sanguine ore attracto vel assumto, moveri posset. Ast sanguis turgescens, & ubique sibi vias parans, cadaveris imprimis agitatione accedente, ex oculis & auribus simul effluxit.

§. VII.

Nec ad vindicandam de sanguinis exsuctione, suspicionem, sufficit, in quibusdam cadaveribus suspectis, ventriculum, sanguinis habuisse notabilem quantitatem, cum id non in omnibus, sed saltim in duobus cadaveribus suspectis deprehendere licuerit, nec in oesophago sanguinis vestigia

vestigia apparuerint. Derivamus autem illam ventriculi à sanguine repletionem, à sanguine ipso, ob motum intestinum destructivum, turgescente, & vasa sanguifera in ventriculum hiantia referante, & illuc allabente. Sanguis enim in ventriculum, ex ore aliâ ratione descendere nequit, quam deglutitione, muscutorum verò deglutitioni inservientium, in mortuis etiam hominibus actionem nemo sanæ mentis affirmare potest. In diversis verò cadaveribus, variisque cavitatibus repertus est sanguis, prout in hoc vel illo cadavere, in his vel illis cadaveris partibus, major vel minor supererat resistantia fibrarum. Quo minus enim resistunt fibræ, eæque quo magis sunt laxæ, eo magis exitus patet sanguini, illum turgescentiâ suâ affectanti. Ita quoque tum ob diversam sanguinis, tum etiam ob diversam fibrarum & partium solidarum texturam & firmitatem, in quibusdam cadaveribus putrefactio citius, in aliis tardius accessit, prout ex ipsius historiæ relatione videre licet.

§. VIII.

Cutis in cadaveribus nova provenire visa, catachresticè nova cutis dicitur. Cum enim corpus humanum tribus cingatur membranis, ceu integumentis communibus, in cadaveribus illis, cuticula, ob putrefactionem corporis inchoantem, fecesit, illam autem excipiens membrana emergebat & connivebat, & observantium oculis objiciebat faciem novæ cutis,

§. IX.

Licet vero quosdam ex relatione recensitos effectus lubentissimè concedamus, illos tamen omnino negamus,

mus, quibus fidem habere sana mens recusat. Sic Vampyrum quendam ad relictam uxorem ingressum, libidinem ita perfecisse, ut conceperit illa, & ordinario temporis decursu, infantem monstrosam pepererit, negamus, pernegamusque, quia cadaveri ineptè adscribitur facultas locomotiva, quæ unicè ab animâ cum corpore conjunctâ, dependet. Nec est, quod quis in subsidium vocet *ipsum sanguinem*, qui sit *spiritus*, tertiam hominis partem essentiali constituentem. Nam 1.) sanguis, cum sit materialis, *spiritus* nomine notari nequit, quia *spiritus* vox propriè & usitatè designat substantiam materiæ expertem. Ast contradictionem implicat, si spiritum materiale dicas. 2.) Licet sint veteres & recentiores, qui tres hominis partes essentielles statuunt, nempe *animam*, *spiritum* & *corpus*, attamen eo adduci non possumus, ut eorum subscribamus sententiæ, quia obstat iis tum hominis creatio, tum ejus mors. Nam quot partes essentielles homo in sui creatione à Deo sapientissimo nactus est. tot etiam saltem partibus essentialibus constat. Jam vero, teste *Scriptore Θεοπνεύσω, Mose*, non nisi duas essentielles nactus est partes homo, *corpus* nempe ex terrâ formatum, & *animam*, ex nihilo quidem productam, sed variis potentiis sive facultatibus instructam. *Corporis* ex terrâ productio innuitur, quando scribit Moses: *Formavit Jehova Deus hominem pulverem de terrâ.* Per *pulverem* enim metonymicè denotatur *corpus*, eodem, quo Eccl. XII. v. 7. modo, innuiturque hominis corpus affabrè ex terrâ formatum. Animæ autem ex nihilo productio indicatur, quando scribit Moses: *Et inspiravit in nares ejus animam vitarum, & sic factus est homo in animam viventem.* Quibus significatur verbis, 1.) Hominem unam saltem habere animam, quæ variis gaudet facultatibus. 2.) eam non esse ex essentiâ divi-

vinâ

vinâ natam, prout præter Platonicos, Jacobus Bœhmus, Valentinus Weigelius, Petrus Poiret, aliique statuunt; sed per inspirationem ex nihilo productam. 3.) Eam esse immaterialem, & hinc immortalem, quia Deus ipse animam vitarum in nares hominis inspiravit. 4.) Plurali *vitarum*, innui, non solum vegetativam & sensitivam, sed etiam rationalem hominis vitam. 5.) Corpore & anima unitis hominem factum esse in animam viventem, seu animal vita præditum. Unde frustra asseritur, hominem jam ante inspirationem animæ, fuisse corporeum hominem, & nescimus, quem spiritum ex anima mundi derivatum, habuisse. Quem ergo admodum homini non nisi duas partes essentielles esse, ex creatione ejus liquido constat: Ita quoque ipsius mors evincit, quod duas duntaxat partes essentielles habeat homo, *corpus* nempe & *animam*, quæ etiam *spiritus* nomine venit. Diserte hoc indicatur Eccl. XII. v. 7. *Et revertetur pulvis in terram, sicut fuit, spiritus autem revertetur ad Deum, qui dedit eum.* Describitur enim mors hominis a partium compositi, *animæ* scilicet, quæ *spiritus* nomine venit, perinde ut Psalm. XXXI. v. 6. ac *corporis*, quod, quia in prima creatione ex pulvere formatum fuit, metonymice *pulveris* notione significatur, dissolutione, earundemque post dissolutionem statu, ubi corpus in cineres redigitur, anima vero ad Deum deducitur, qui dat ei ut justissimus iudex, sedem convenientem, vel in cœlo, vel in inferno. Qui huic de duabus hominis partibus essentialibus sententiæ cornua obvertunt, varia conquirunt, urgentque Scripturæ Sacræ loca, quæ tantum abest, ut sententiam nostram destruant & evertant, ut potius stabiliant eam, atque corroborent. Provocant ad 1. Thess. V. v. 23. ubi Paulus vocet: *Αὐτοὺς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγιασθεὶς ὑμᾶς ὁλοτελεῖς,*

B 2

104

καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπλως ἐν τῇ παρρησίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθεῖν. *Ipse autem Deus pacis sanctificet vos totos, & integer vester spiritus & anima, & corpus, inculcate in adventum Domini nostri Jesu Christi servetur.* Sed frustra inde tres hominis partes essentialia probare nituntur. Paulus enim loco citato, non loquitur de partibus essentialibus hominis, intrinsece constituentibus, nec de statu hominis naturali, sed de homine renato, cui præter animam & corpus tribuit τὸ πνεῦμα, spiritum, per spiritum intelligens gratiam & dona spiritus sancti, quæ Thessalonicenses servare jubet, ut in ipsis maneat. Unde B. Joh. Andreas Qvenstedt in *Syst. Theol.* Part. I. cap. 1. quæst. II. distingvit inter constitutionem hominis in esse substantiali & spirituali, statuitque non de illâ, sed de hac l. c. agi. β.) Urgent illa Mariæ, Luc. I. v. 46. 47. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν κύριον. καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ θεῷ τῷ σωτῆρὶ μου. *Magnificat anima mea Dominum, & exultat spiritus meus super Deo Salvatore meo.* Sed nec hic locus probat, quod probandum. Si Augustinum hujus loci interpretem audiamus, Spiritus & Anima idem sunt. Anima enim ipsi dicitur, in quantum est vita corporis; Spiritus vero, in quantum est substantia spiritualis. Augustini interpretationi calculum addit b. Fridem. Bechmannus in *Theolog. Polem. Part. I. Loc. III. de creatione controu. 5. Sect. III. p. 305.* Quanquam sunt, qui per animam quidem intelligunt animam rationalem, quæ alteram hominis partem essentialem constituit, per τὸ πνεῦμα, spiritum, autem interiorem animi vim indicari autumant. Vid. Erasmi Schmidii *notæ & animadversiones in Novum Testamentum*, p. 486. Reliqua verò, ad quæ provocant loca, nempe Matth. XXII. v. 37. 1. Corinth. II. v. 14. 15, Cap. XIV. v. 14. Ebr. IV. v. 12, nihil ad rem facere, viri

viri literarum sacrarum gnari, solidè evicerunt. Conf. Qvenstedius & Bechmannus ll. cc.

S. X.

Hactenus itaque de mortuorum de sanguinis exsuctione suspectorum miraculis differuimus. De læsione vero multorum, eorumque internecone, quæ a Vampyris facta, suspicabantur terrarum illarum incolæ, ita censemus, ut phænomena in afflictis illis observanda, ad incubi signa reducendum, simulque perpendentes, malum illud in Hungariæ, inprimis Serviæ terris multos jugulasse, opinemur, homines illos ab incubo epidemico esse consumptos.

XI.

Nam 1.) ex relatione recensitâ constat, homines illos, inprimis somni tempore, querimoniam habuisse, se à Vampyro invadi & strangulari, e. gr. foeminam illam, nocte mediâ, anxîâ clamitatione conquestam esse de Slavi filio, qui humeris ipsius innixus, spiritum interclusit. Similia in Ephialte observantur. Ab eo enim afflicti non aliter putant, ac animal quoddam, vel hominem ad se venire, qui in ipsorum corpus se projiciat, ipsoque premat, & quasi strangulet. Sic Forestus *Lib. 10. Obs. 51.* de seipso ipse refert, se aliquando ab incubo ita vexatum fuisse, ut putaverit, pectus suum comprimi à cane nigro, utut foemina videret esse somnium fallax. Præsertim vero de foeminâ illâ ex relatione constat, quod post strangulationem, pectoris senserit dolores, in dies auctos, usque dum vitam cum morte commutaverit; qui dolor sine dubio ab humore vitioso, circa thoracis loca stabulante, &

tionem dolorificam efficiente dependebat. Per accidens vero huic affectui, quem pro incubo habemus, conjungebatur dolor pectoris. Talis enim in pluribus afflictis non observabatur. 2.) Experientia etiam confirmat, ephialtem quandoque epidemicum grassari, & multos instar pestis jugulare. Sic Romae ejusmodi Incubum epidemicum observatum fuisse, ex *Coelio Aureliano refert Sennertus, Tom. I. Praeoxos, Cap. XXIX.*

§. XII.

Licet vero vigilantibus similis obvenerit tragœdia, hoc tamen minus nos cogit, à nostrâ recedere sententiâ, cum, quamvis incubus noctu ferè, solum somno occupatos affligere soleat, attamen etiam, si gravior sit affectus, interdum etiam obtingere soleat. Conf. Illustris quondam nunc verò inter coelites triumphantis G. W. WEDELII *Exercit. Semiotico-Pathologicae, Cap. XIII. de Incubo.* Et quia fama in Servia continuabat, illic locorum Vampyros homines multos trucidasse, multosque Medwediae incolas, quamvis ex aliâ causâ, fatis cessisse, hinc quam plurimi metum circa Vampyros foventes, fere omnia sibi obvenerint adversa, Vampyrorum truculentiae adscripserunt. Hinc etiam non est, quod miremur, Serviae incolas & maximè ab Ephialte afflictos tam multa nugatos esse.

§. XIII.

De carniis, de pecoribus, quae à Vampyris interfecta dicuntur, desumtarum esu, si nobis ferendum sit judicium, existimamus, quosdam in morbum illum epidemicum & necan-

necantem, incidisse, quia carnes illas comedentes, ideam sibi infixerant, eas carnes esse pecoris à Vampyris interemti, hinc non sine averfatione; & subsequente multâ corporis alteratione, carnes illas assumerunt. Accedens metus, isque urgens, spirituum & humorum motum magis turbavit, & ab iis dependentes actiones enormius læsit, ut pro reliquâ corporis dispositione vitiosa jamdum præsentè, morbus lethalis accederet.

§. XIV.

Haecenus de cadaverum in longum tempus incorruptione, cruentatione, unguium & pilorum incremento, novae cutis proventu, & de hominibus, qui à Vampyris afflictis & interemti dicuntur, nostram proposuimus sententiam. Quae verò de Vampyris plura dicuntur, meris accensemur imaginationibus, metui & terrori. Nam quanta horum animi pathemata, & quanta imaginationis vis sit, in accersendis morbis, iisque etiam lethiferis, longa loquitur Experientia. Ut saltem de imaginatione unum adducamus exemplum: Marcellus Donatus *Lib. II. histor. Med. mirabil. Cap. I.* refert, quendam, cum inter parentum sepulchra obambulet, & forte calcaret Lapillum, sic, ut calcis fortiter adhereret, imaginatum esse, se à manibus parentum trahi, & intra diem septimum, ex illa imaginatione mortuum esse. Non quidem ex hac intentione hoc de imaginatione exemplum allegamus, ac si statuamus, quod morbum lethalem per se possit inducere imaginatio, sed rem ita explicamus: Quia ob imaginationem fortiolem, animi pathemata fortius commoventur, horum vero vis in vitiosè concentrandis vel efferendis humoribus, magna est, quod quotidiana monstrat experientia, spirituum ac humorum

rum motus turbatus actiones ab iis dependentes varias
lædit, hinc morbum, pro dispositione jamdum præfente,
magis vel minus periculofum producit.

§. XV.

Sufficiant hæc innuiffe, cæteris in proximam occa-
fionem refervatis.

F I N I S.

S. D. G.